

dragostea și la gingășia inimii preamiloase și preaduoase a unei mame față de copilul ei frumos și bun, mai ales dacă e singurul ei născut și prea iubitor și se află în vârsta copilăriei. Mama aceasta uită de toate ale sale, ba mai mult, chiar și de ea, aproape cu totul, și se dăruiește întreagă copilului preaiubit și grijii de el, trăind mai mult în el decât în ea. De aceea, când acela e bolnav și necăjit, suferă cu el; când acela plânge, plânge cu el; când se bucură, se veselește cu el; și ca și când ar fi propriul ei mădular, sau partea cea mai lăuntrică a ei, suferă împreună cu el de întâmplările și pătimirile lui, mai bine zis, și-ar da bucuros chiar și propria ei viață pentru viața lui.

Dacă va cugeta deci cineva la acestea și la cele asemenea, își va închipui puțin adâncul (abisul) dragostei, grija și duiosia Maicii lui Dumnezeu față de noi. Mai bine zis, dacă trebuie să spunem adevărul, așa de mult se deosebește duiosia ei mai înaltă decât orice duiosie față de noi, de duiosiile cele mai miloase de mamă, cât de mult se deosebește

bunătatea de răutate și adevărul de rătăcire. „Căci dacă voi, răi fiind, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri!” (Luca 11, 13). Iar dacă dumnezeiescul Pavel, sorbind din izvorul dumnezeiesc, de viață începător și nemuritor (al lui Hristos), din vistieria iubirii, împreună cu toți sfinții, zice: „Cine e slab și să nu fiu și eu slab? Cine se smintește și eu să nu ard?” (Filipeni 2, 7), ba dorea să fie și anatema de la Hristos pentru mântuirea fraților, ce n-ar spune și ce n-ar dori pentru noi izvorul și vasul primitor al acestui râu întreg de viață veșnică?”.

Tot ajutorul, toată puterea își are ultimul izvor în Dumnezeu. Dar cel ce se roagă cu toată căldura se unește cu Dumnezeu. Și deci nu se mai poate spune că Dumnezeu ajută pe cineva în mod despărțit de cel ce se roagă pentru el. Dar cea mai fierbinte rugătoare către Dumnezeu pentru noi este Născătoarea de Dumnezeu, datorită inimii ei de mamă a Lui.

Sursa: **Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, Maica Domnului, Ocrotitoarea**, Glasul Bisericii, 1979, nr. 9-10

PROGRAMUL LITURGIC

Duminică
19 mai

08:00

Utrenia și Sfânta Liturghie

Ap. Fapte 6, 1-7; Ev. Marcu 15, 43-47; 16, 1-8; glas 2, voscr. 4

→ **Duminica a 3-a după Paști (a Mironosițelor)**

→ Sfântul Sfințit Mucenic Patrachie, episcopul Prusiei

→ Sfânta Nina, cea întocmai cu Apostolii

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

*Hristos a înviat și se bucură îngerii! Hristos a înviat și viața viețuiește!
Că Hristos, înviind din morți, S-a făcut începutul învierii celor adormiți. A Aceluia
este slava și puterea în vecii vecilor! – Sfântul Ioan Gură de Aur*

Nr. 539 / 12 mai 2024

**PĂRINTELE
DAMASCHIN DORNEANUL**

EPISCOP-VICAR AL ARHIEPISCOPIEI
SUCEVEI ȘI RĂDĂUȚILOR

CREDINȚA ESTE ÎNTÂLNIREA CU HRISTOS

Minunile nu ne fac credința mai trainică, mai puternică. Viața creștină nu este un șir neîntrerupt de „waw!”, de descoperiri, de lucruri minunate, nu asta vrea Domnul să facă. Domnul când face o minune întrerupe pentru un moment dat niște legi: merge pe apă, El și Petru, dar legea gravitației rămâne pe mai departe, învie un om din morți, pe Lazăr, dar Lazăr a murit câțiva ani mai încolo. Schimbă firea apei și o face vin, dar nu toate apele din Cana Galileii sau din împrejurimi s-au transformat în vin, nu! Minunile nu ne fac credința mai puternică. Și dacă alergăm prea mult după minuni, eu îmi pun un semn de întrebare cu privire la credința noastră. Minunile nu ne alimentează credința. Pot să o confirme la un moment dat. Dar toată experiența Scripturii ne arată

că nu minunea i-a făcut pe oameni credincioși deplin, statornici, trainici.

Dar ce i-a făcut? Hai, aduceți-vă aminte, vă rog, de ziua de ieri: Toma puțin îndoit, aude despre Învierea Învățătorului lui și al lor, al apostolilor, dar vrea ceva. Nu atât să pună mâna, nu atât să se încredințeze cu ochii și nu simțul tactil sau simțul vizual, [nu acestea] l-au făcut pe Toma mai credincios decât înainte. Dar ce? Întâlnirea lui personală cu Iisus Cel Înviat. Asta a întărit credința lui Toma și asta ne face și pe noi credincioși statornici, când ne întâlnim cu Cel în care credem. De aceea Toma a zis: „Domnul meu și Dumnezeuul meu!” (Ioan 20, 28). Gata, eu m-am convins acum: Tu ești Domnul meu și Dumnezeuul meu!

Cu ceva vreme înainte de Sfintele Pătimiri oamenii vorbeau despre Domnul Hristos că ar fi Ilie, Ieremia, unul dintre prooroci și Domnul Iisus i-a întrebat pe apostoli: dar voi, voi cine ziceți că sunt? Asta zic oamenii, dar voi? Pentru voi Eu cine vă sunt? Și Dumnezeu ne va întreba și pe noi: pentru tine Eu cine sunt? Spun și eu ca Toma: Domnul meu și Dumnezeuul meu?

Credința mea în Domnul și Mântuitorul Iisus Hristos nu se alimentează [doar] din afară, nici din Sfânta Lumină venită pe piatra Sfântului Mormânt. Nici din Sfânta Agheasmă care nu se strică, nici din orice minune pe care o vedem la sfinți, minune făcută până în zilele

noastre. Nu doar de aici, ar fi insuficient. Dar de unde? Dinlăuntru. Ce diferență este între un om sănătos trupește, care are un sistem imunitar bun, „strong”, cum se zice astăzi, și care, atunci când ia contact cu un virus organismul lui luptă și este înfrânt virusul respectiv. Dacă ești slab, dacă ești firav, dacă ești pipernicit, dacă ai antecedente medicale, ai nevoie de sprijin și din afară: de vaccin, de antibiotic și așa mai departe. Dar omul care este sănătos lăuntric, el dinăuntru găsește resursa să lupte contra a ceva rău, tot așa, dinlăuntru firii noastre celei duhovnicești ar trebui să crească, să se reaprindă credința în Dumnezeu.

Nu vă bazați pe cele din afară! Ceea ce nu este metabolizat, primit lăuntric și integrat în toată fibra noastră duhovnicească, piere, e relativ. Așa cum apostolii care astăzi au văzut minunea transformării apei în vin și alte minuni, când Iisus a fost prins au uitat. O amnezie la o vreme când n-ar fi trebuit să fie, că nu erau bătrâni, doar Petru era ceva mai în vârstă. Și au dat bir cu fugiții, L-au lăsat pe Iisus singur pe cruce. Cine totuși a rămas? Ioan Evanghelistul. De ce? Era om tânăr, mai simplu. El iubea pe Domnul. Și dacă n-ar fi văzut nimic în jurul lui, nicio apă transformată în vin, nicio pâine înmulțită, nici pești puși în fața celor care așteptau acolo să mănânce, nicio Înviere, Ioan cred că tot ar fi rămas. De ce? El îl iubea pe Domnul. El credea dinăuntru, nu avea nevoie

de ceva din afară. Și mai târziu apostolii toți au redobândit credința, încă și mai mare. Și în timpul vieții Domnului Hristos pe acest pământ apostolii oscilau: sporește-ne, Doamne, credința! Nu aveau credință statornică. Dar după aceea, după ce L-au văzut pe Domnul și s-au întâlnit cu un altfel de Iisus după Învierea din morți, credința lor a devenit o credință de foc și Duhul Sfânt le-a desăvârșit această credință.

Minunea nu ne face în mod obligatoriu mai tari în credință. Dar întâlnirea personală cu Hristos, care face o minune oricând și oricât de mare, aceea ne va face mai credincioși.

Sursa: cuvantul-ortodox.ro

PĂRINTELE DUMITRU STĂNILOAE 1903 - 1993

IUBIREA VEȘNICĂ A MAICII DOMNULUI

Maica Domnului ne ușurează (sporește) și ne adâncește iubirea față de Iisus Hristos și prin aceasta ne pune într-o legătură mântuitoare mai vie cu El. Inima de mamă este cea mai apropiată de fiul ei. În cazul de față, inima Maicii Domnului e cea mai aproape de Iisus, iradiind din ea o simțire iubitoare mai vie și în alte inimi. El, prin întruparea Lui ca om din ea, a umplut-o de această iubire culminantă față de El. Iisus nu lucrează mântuirea în oameni fără să le aprindă iubirea față de El. Dar

iubirea fiecăruia față de El se aprinde nu numai din iubirea Lui ce-l atinge nemijlocit, ci și din iubirea pe care El a aprins-o în ceilalți oameni. Dar între aceștia locul prim și central îl deține Maica Domnului. Astfel, Biserica, în calitatea ei de trup tainic al lui Hristos, încheat prin harul sau iubirea Lui și prin iubirea noastră aprinsă de iubirea Lui, cuprinde pe toți cei ce-L iubesc pe El și îi unește nu numai cu El, ci și întreolaltă.

Iar între toate inimile care sunt unite prin iubirea Lui și prin iubirea față de El, cea mai aprinsă de această iubire și cea mai iradiantă a acestei iubiri este cea a Maicii Domnului. Căci ea, fiind Maica lui Hristos, este în același timp Mireasa Lui. Dar Mireasa este înconjurată de alte fecioare, sau rudenii ale ei (de alte suflete). Și împreună formează Biserica. Sau toată Biserica, însușindu-și dragostea Maicii și Miresei prime față de El devine Mireasa Lui. (...)

Teofan al Niceii (†381), în Cuvântul său despre Maica Domnului, spune între altele: „Ce cuvânt ar putea lăuda cu vrednicie, sau înfățișa măcar în parte mulțimea, felurimea, belșugul și bogăția binefacerilor ei și a darurilor de obște și particulare ce decurg fără încetare ca niște râuri veșnice din adâncul (abisul) milei ei, din care cele mai multe sunt neștiute de cei mulți, ca să nu zic de toți. Dar și-ar putea închipui cineva întrucâtva bunătatea ei dumnezeiască față de noi, dacă s-ar gândi la duioșia, la